

...: PETITES CRONIQUE

L' O Ñ A *L'Oña, tot i els seus defectes i els seus detractors, hem de reconèixer que és un factor principalíssim del nostre mercat.*

L'Oña és el Mostassaff modern. Es el generalíssim del nostre mercat de cada dijous. Però és un generalíssim de la mena dels d'abans, d'aquells que anaven a les batalles i no es movien de la línia de foc. Ell no en sap res dels quartels d'estat major a prudent distància del lloc de combat. Ell els dijous arriba primer que tothom a la Plaça. Primer que els seus ajudants i primer que l'enemic. De vegades l'hem vist a les tres de la matinada que ja està al peu del canó. Quan molts tot just se'n van a dormir, ell ja vetlla per l'erari públic; ja volta per la Plaça, on espera l'arribada dels primers carros i camions amb fruites i verdures perquè es col·loquin al lloc que els correspon. I va i vé, i mana i disposa... I crida! s'enfada, i gesticula... Els seus crits i les seves enrabiades — que, naturalment, no li passen de les dents, — li han donat aquest prestigi que en l'antigor tenien aquells Mostassaffs que el metge Canal ens ha fet conèixer amb les seves recerques d'història local i que nosaltres ens els imaginem amb una barba fins el pit i vestits de moro o de jueu. Amb els blocs dels tiquets de recaptació a les mans, de vegades el veureu com braceja i com avança i recula i alhora es disputa amb una pagesa cançonera, crida amb una marmanyera massa llesta i s'imposa a un marxant que es perd de vista. I es mou amb un continu frenesi, que és l'esperament dels tocasons del mercat i el que els fa llaurar dret.

L'Oña, està orgullós i satisfet del seu càrrec. I té raó. La Plaça l'any 1900 donava al Municipi 5,825 pessetes, que en pagava per arrendament algun benemèrit ciutadà amic dels que manaven; de l'any 12 al 17 d'aquest mateix segle, trobem que l'arrendament va pujar a deu mil, i del 17 al 24, que ho tenia el Gremi, en donava 17 mil. Ara, des de l'any 24, que l'Oña se'n cuida, sabeu quant dóna la Plaça al mateix Muntcipi? Doncs li dóna de 65 a 70 mil pessetes.

Ja veieu si valen els crits de l'Oña i les seves enrabiades, i si és apropiat el títol honorífic que nosaltres li atorguem, tal dia com avui, de Mostassaff modern.

EN TASÀ *Els granollerins d'ara no l'han conegut i molts segurament ni tan sols n'han sentit parlar. I En Tasà fou un autèntic granollerí i un home molt popular.*

En Tasà era un mosso de la fonda de can Fidel, on és avui l'Hotel Europa, i tenia fama de xistós.

Un vespre una família demanaren que el famós Tasà pugés al menjador on sopaven. L'home hi anà, saludà i es va asseure sense dir res més. Aquella gent s'estranyaven del silenci d'aquell home del qual els en havien contat cent i una. A la fi, el cap de taula s'atreví a preguntar.

Efectivament, En Tasà estava preocupat. I era motivada la seva preocupació. Figureu-vos: Una truja havia parit aquella tarda onze garrtns i sols tenia deu mamelles.

—Doncs, i l'altre, què fa? — li preguntaren.

—Sí, mireu, fa com jo; s'ho mira.

Els que sopaven s'adonaren que eren deu i que en Tasà s'ho mirava, com el pobre garrinet.

* * *

Una altra de les facècies d'En Tasà:

—Bé, jo vindré; però vostès pagaran, eh?

En Tasà va fer aquest advertiment a uns plagues que volien riure un xic tot voltant el mercat.

Seguiren carrers i places i En Tasà semblava que no hi era. A la fi s'aturà davant un cistellet d'olives.

—A quant aquestes olives, mestressa?

—A tant...

En Tasà les sacseja per veure si les de sota són com les de sobre.

Seguidament mercadeja un cistell d'ous a la mateixa pagesa. I tot decidit sacseja també el cistell de la mateixa forma per veure si tots els ous són com els de sobre.

La pagesa va caure en basca i aquells senyors van haver de pagar la truita que havia fet En Tasà... sense paella.

L'OÑA. El «generalíssim» del mercat. Clixé Guàrdia

PLÀCID